

Діамантове весілля в родині Івановичів

У народі існує повір'я, якщо молодята подібні одне до одного, то в подружньому житті будуть щасливими. Має право на життя й інша думка, що живучи багато років разом, чоловік і дружина стають схожими між собою. Чимала частка правди в цьому, мабуть, є – народ наш завжди був спостережливим. Загалом, якщо разом і в радості, і в горі, то за роки спільного життя подружжя одне в одного переймає і звички, і погляди на певні речі... Ну а якщо дожили до золотого весілля, то це – велике свято для всієї родини. А якщо діамантове?! Шістдесят років у шлюбі – це вже подія найбільшого родинного масштабу. Не всім щастить зустріти цю ювілейну дату подружнього життя.

Марія та Ярослав Івановичі народилися у смт Делятині, що на Івано-Франківщині, добре пам'ятають день свого одруження – коли брали у церкві шлюб, а саме 18 листопада 1950 року. Марія для цієї урочистої події вишила весільний рушник, одяг для себе і для свого нареченого, відгуляли справжнє гуцульське весілля. Одразу після весілля Ярослав пішов служити до армії на чотири роки, залишивши вдома молодшу дружину. Хоча було молодятам всього по 22 роки, та кожному з них довелося пережити чимало горя. У шестирічному віці Марія залишилася напівсиротою, батько не привів додому іншої жінки і сам пікувався про трьох доньок аж поки діти не вирости. Отак і жили дружною сім'єю, у якій батько був і татом, і мамою – готував їсти, привчав доньок до хатньої роботи, до порядку у всьому та ще й вишивати любив. Мабуть, від нього успадкувала любов до вишивання і Марія. Впродовж усього свого життя вона, хоч як би не була зайнята, завжди знаходила час узяти в руки голку з ниткою і творити на полотні гуцульські орнаменти... Скільки ж то за довге життя вишито обрусів, сорочок, рушників, серветок, подушок! Багато вишиванок подарувала онуці Мар'яні, акторці Коломийського драматичного академічного театру імені отця Озаркевича, яка залюбки одягає їх на вистави. Бабуся Марія тішиться, що потяг до вишивання передався її онучці. Ще два роки тому пані Марія вишивала, зараз зір погіршився, очі сльозяться.

– Наша родина завжди була дуже побожною, – говорить Марія Олексіївна. – Така в мене й донька, і невістка. Ми всі були привчені до праці. Тому, окрім щоденної домашньої роботи, ще любила ткати килими. Ткацький

верстат ще й зараз на горіщі зберігається.

У родині Ярослава Михайловича, окрім нього, було ще двоє братів. Батьки змалку вчили дітей працювати і жити по-Божому. Старший брат потрапив до Польщі, ходив у далеке плавання, на жаль, уже помер. Ярослав же обрав собі професію залізничника. Ярослав Іванович свою трудову діяльність розпочав на залізниці ще до армії, хоча працювати довелося в 15-річному віці у фашистській Німеччині, куди в 1943-му році його разом з іншими дітьми вивезли на примусову роботу. Пан Ярослав розповідає про той час детально, з точністю до назв німецьких міст і населених пунктів, де доводилося йому працювати. Власне там хлопець пізнав немало горя.

– Працював разом з іншими дітьми на фабриці, копали окопи, – пригадує Ярослав Іванович. – Пам'ятаю, що постійно хотілося їсти, військовополонені харчувалися краще. А в 1944-му році передислокація військ – то радянських, то американських – змінювалася настільки часто, що одного вечора я готовий був поїхати разом із американськими солдатами до Америки, а на ранок опинився разом з іншими українцями в автомашині, які поверталися до СРСР. Долю не пережити, значить судилося мені повернутися в Україну, зустрітися із моєю Марією, поєднати наші долі і судилося стати залізничником...

Із 1946 року Ярослав Михайлович почав працювати машиністом мотовоза у Станіславській (нині Івано-Франківській) дистанції колії, попередньо закінчивши курси в дортешколі в Криму, подібно до тієї, що тепер є в Золотоноші. Хоча працювати на дрезині було непросто, та ро-

бота машиніста йому подобалася – гідна справжнього чоловіка, як він вважає. Отак і працював машиністом мотовоза разом зі своїм помічником упродовж багатьох років. Маючи досвід праці автомеханіка, який здобув ще в армії, не раз одержував пропозиції залишити залізницю і перейти на іншу роботу. Але жодної не прийняв. Доля впевнено тримала його на залізниці. Водив мотовози від Івано-Франківська до кордону, на Стрий, на тих напрямках, на яких колійники дистанції проводили ремонтні роботи, слідували за справністю колійного полотна. Івано-Франківська дистанція колії обслуговувала 800 кілометрів колії, трудилося в той час у ній півтори-два тисячі працівників. Доїжджати до роботи було далеко, та людина звикає до усяких незручностей. Отак і пропрацював у дистанції колії 44 роки.

У 1957 році в подружжя Івановичів народилася донечка Оксана. За рік збудували власне помешкання, з'явилася своя господарка – корова, свиня, кури, навіть кінь. Через сім років народився син Іван, який за прикладом батьків обрав фах залізничника – працює машиністом у локомотивному депо Чернівці.

Подобалася залізниця і Марії Олексіївній, тому залюбки пішла працювати в Коломийську дистанцію колії черговою залізничною переїзду. Спочатку був 31-й, згодом 35-й і 36-й кілометри перегону Делятин-Ланчин. Робота була непростю для жінки, адже переїзд був розташований під самим лісом. Та роботу чергова по переїзду любила і пропрацювала тут 21 рік.

– Щоб почати якусь справу, ми завжди радимося між собою, як краще зробити, навіть якщо це стосувалося якоїсь покупки,

– говорить пані Марія. – Ходили разом до церкви, багато років співали в церковному хорі. Я завжди любила співати, танцювати, дівчиною любила жартувати з хлопцями. Не раз запитували мене: "Марічко, чи співати-меш так багато, як будеш стара?" Я у відповідь сміялася. А вийшло так, як Бог дав – співала колись, співаю і донині.

На підтвердження сказаних слів пані Марія заспівала давню гуцульську коляду "Ой у полі плужок оре...", яка складається із понад десяти чотиривіршів.

– У житті завжди любила дисципліну, цього вимагала від своїх дітей, – говорить Марія Іванович. Пан Ярослав у питанні виховання дітей має іншу думку: "Якщо ти бачиш, що нічого не можеш зробити з дитиною, така вона швидка на різні витребеньки, треба дати їй свободу". Різні думки, різні погляди, які сповідував кожен із подружжя Івановичів, мали право на існування. Обидвоє добре розуміли, що однакових дітей нема, тому підходи у вихованні до кожної з них повинні бути різні.

Донька Оксана, яка працює в Делятинській міській лікарні, мешкає зі своєю сім'єю разом із батьками.

– Мама наша завжди була гарною господинею, особливо смачно випікала різні смаколики, – говорить пані Оксана. – Навіть на сьогоднішню гостину приготувала чимало смачного. Такою моторною була вона завжди, у всьому прагнула бачити лад, цього навчала і навчає нас сьогодні.

Мені вперше в житті випало побувати на діамантовому весіллі, на яке зібралася дружна родина. При цьому не давала спокою думка: який же головний секрет 60-річного щасливого життя подружжя Івановичів?! Саме про це я й запитала у них.

– У житті кожної сім'ї всяке трапляється – можна й посваритися, навіть посваритися, та найголовніше – не тримати жалю один на одного. Треба вміти прощати за будь-яких обставин. Щоб сім'я трималася, потрібно відчувати, коли хто має змовчати – коли жінка чоловікові, коли – чоловік жінці, а тоді разом дійти до спільного рішення. Так ми й чинили в житті. І ніколи не думали про те, щоб розійтися. Жили за Божим правилом: "З ким вінець, з тим і кінець", – почула у відповідь.

– За те, що прожили в мирі і злагоді 60 років, Вам варто поставити пам'ятник, – жартувала я.

– Наш пам'ятник вже 15 років стоїть у stodoli, у сні. Не знаємо, хто з нас скоріше відійде в інший світ, але ми нині спокійні, що наші діти не матимуть із цим потім мороки. Тому про той час не думаємо, а живемо і радіємо нашим онукам і правнукам, – серйозно відповіла пані Марія.

(Закінчення на 7 стор.)

